

Rede i, hvad der er Genstand for Beskatning, og hvad der er nogenlunde skattefrit. For øvrigt vil jeg sige om Værneskatten, at jeg tror ikke, den vil indbringe saa meget store Beløb. For det første er det ganske klart, at en Værneskat ikke kan paalægges de unge Mandspersoner, der paa Grund af en eller anden fysisk Mangel fritages for Militærtjeneste, det er kun simpel Retfærdighed, at de fritages. Dernæst maa man huske paa, at ifølge den nye Hærorning bliver der udskrevet en betydelig større Del af det værnepligtige Mandskab end tidligere, og derved vil Antallet af de Mandspersoner, der, maaske i ren fysisk Henseende kunde gøre Tjeneste som Soldater, men som dog ere kasserede, betydeligt forringes. Endelig kommer dertil, at mange af disse Mennesker ville være ret fattige eller uformuende, og at det derfor vilde være uretfærdigt at paalægge dem Skat; de have jo ikke Valget imellem, om de ville aftjene deres Værnepligt eller betale denne Skat. Jeg vil derfor være tilbøjelig til at antage, at en saadan Skat, bortset fra, at den er uretfærdig, neppe vil indbringe et Beløb, der kan siges at staa i passende Forhold til det Spektakel, man sikkert vil faa med dens Opkrævelse.

Endelig kommer jeg til den fjerde Skat, som i denne Forbindelse interesserer mig mest, og som for saa vidt kan antages at være nærmest paa Trapperne blandt Skatterne paa det ærede Medlems Skatteprogram, som der i Slutningen af Betænkningen over Forslaget om Indkomst- og Formueskatten findes et Udkast til et Lovforslag, om hvilket det ærede Medlem er saa elskværdig at udtale, at han vil være villig til at indbringe det i Rigsdagen, hvis det viser sig, at der i Rigsdagen er Stemning for et saadant Forslag. Denne Jagtskat forekommer mig at være ikke mindre uretfærdig end de andre af det ærede Medlem antydede Skatter, og jeg kan ikke nægte, at naar jeg ser paa Begrundelsen af en saadan Skat samt paa de sandsynlige Resultater deraf, stiger min Uvillie. Meningen er, at der skulde betales en Skat for Udøvelsen af Jagtretten, dog ikke paa egen Grund. Der skal udstedes et Jagttegn, og der er fastsat to Afgifter, nemlig en Afgift af 20 Kr. for Ret til Udøvelse af Jagt indenfor en bestemt Kommune og en Afgift af 40 Kr. for Jagttegn gældende for hele Landet. Det forekommer mig, at den sidstnævnte Bestemmelse rent sproglig set har faaet en noget mærkelig Affattelse, thi Meningen er vel ikke, at man for de 40 Kr. skulde have hele Landet til Jagtrevier, men Meningen er, antagelig, at de, som ikke

alene ville have Jagtret indenfor en Kommunes Grænser, men ogsaa udenfor, skulle betale 40 Kr. Det ærede Medlem udtaler i Betænkningen, at han kunde tænke sig en Sammensmeltning af de to Afgifter til en Fællesafgift paa 30 Kr., og han fremsætter i Motiverne følgende Udtalelse, som forekommer mig at være noget anmassende eller i alt Fald noget i den Retning: at en af Hovedgrundene til Vildtets Tilbagegang er den, at alt for mange uberettigede Personer tilegne sig Jagtret. Jeg er ikke ganske klar over, hvorfra det ærede Medlem henter Myndighed til at udtale sig paa denne Maade. Med visse Indskrænkninger, som gælder for alle voksne Personer, er saa vidt mig bekendt Jagtretten fri her i Landet. Naar det ærede Medlem mener, at der er mange uberettigede Personer — det vil vel sige: dertil uberettigede Personer —, som tilegne sig Jagtretten, hviler det jo paa et subjektivt Skøn, som naturligvis kan have Betydning for det ærede Medlem, men som ikke i mindste Maade behøver at anfægte andre. Hvad vil nu den sandsynlige Følge blive af en saadan Indskrænkning i Jagtretten, som det ærede Medlem tilsigter? Man vil altsaa faa denne Afgift paa 30 Kr., men — og det lægger jeg i denne Forbindelse stor Vægt paa — Jagtretten vil blive monopoliseret. Man har vist i Forvejen tilstrækkeligt af Monopoler i dette Land, og hvis vi overhovedet skulle behandle Monopolspørgsmaalet, tror jeg nærmest, vi skulle gaa til at afskaffe de bestaaende Monopoler i Stedet for at indføre flere. Jagten vil blive et Monopol til Fordel for de store Godsejere og Jordbesiddere, og de ganske enkelte Personer, der leje et større Jagtrevier til behagelig Afbenyttelse. Blandt andet af denne Grund vil jeg være en absolut Modstander af en Jagtskat. Jagten er jo nemlig ikke nogen særlig indtægtgivende Virksomhed her i Landet, mange Mennesker drive den som Sport og, lad mig tilføje, en ganske uskadelig og fornøjelig Sport — her maa man naturligvis se bort fra Vildtet, men Vildtet vil det gaa lige ilde, hvad enten det bliver Genstand for Efterstræbelser fra nogle faa Personer eller fra en større Kreds af Mennesker. Det vil altsaa sige, at Jagtretten bliver monopoliseret, og det vil ikke blive som under de nuværende frie Forhold. F. Eks. kan nu en Haandværker, der har et stillesiddende og usundt Arbejde Dagen igennem, naar han i en sen Eftermiddagstid tager sig en ret behagelig og maaske nødvendig Motion, benytte Lejligheden til at tage Bøssen med sig og nedlægge en Hare eller en Agerhøne, som saa indgaar i